Ч. 155 (11.408). Львів, неділя 15. липня 1928. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 70 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Епільоґ донецького процесу.

Львів, 14. липня 1928.

Роздутий до непомірно великих розмірів і роздмуханий комуністами до ряду подій першорядної політичної ваги донецький процес за т. зв. економічну шпіонажу та саботаж у великому промислі остаточно закінчився. На 53 обвинувачених висококвалiфікованих й інтелігентних спеців 11 засуджено на кару смерти, з того тільки 5 безапеляційно, а 6-х сам суд подав до ВЦВК-ту на помилування з уваги на їх кваліфікації та за їхні „корисні“ для комуністів зізнання (наскрізь більшовицький мотив!). Слідуючих 34 обвинувачених засуджено на тюрму від 1-10 літ, 4 на тюрму з приноровленням відрочення чи завішення кари і накінець 4 звільнено, в тім двох німецьких спеців. Це кінець процесу. А епільоґ?

Пятьох засуджених до розстрілу вже розстріляно. Шістьом, предложеним до помилування з уваги на їх корисні зізнання та високі кваліфікації, перемінено кару смерти на десятилітню тюрму. Двом звільненим німцям запропоновано відразу навіть фахову службу, яку вони відкинули та виїхали до Німеччини. Та це ще не кінець епільоґу! Бо ось в день присуду, точніше вечером по присуді, доверишено бомбовий атентат на головну тюрму „Державного Політичного Управління“ (чеки) і на головну управу тієї установи в Москві на Лубянці (обі установи містяться в одному забудованні). Атентат був удатний і відбувся 6. липня. Більшовики твердять, що виконали його контрреволюціонери з Парижа, щоби видобути з тюрми всіх засуджених інжинірів. Одного з атентатчиків б. ґвардійського офіцира Радкевича застрілили комуністи на місці, другий втік, але його вже зловили. Більшовицькі комунікати твердять, що жертви атентату незначні: один убитий червоноармієць і один ранений.

Інші джерела всупереч більшовицьким офіційним комунікатам, твердять, що один корпус лубянських забудовань комплетно знищений, при чому жертвою впало менше чекістів, а значно більше політичних вязнів (бо тільки таких держали в тій тюрмі!). А далі додають, що цілий цей вдатний атентат є ділом провокації агентів самого ДПУ. Річ у тім, що органи ДПУ були дуже невдоволені з присуду. Їм залежало на тому, щоби всіх донецьких саботажників усмертити. Ось з тої то причини самі вони мали нібито виконати атентат.

Очевидно, що вдаватися в аналізу слушности одного чи неслушности другого твердження ми не будемо. А зрештою для нас і не так то цікаво, ділом чиїх рук був атентат. Ми обмежимося тільки до ствердження факту, що донецький чи там шахтинський присуд викликав болючий та кривавий відрух у Москві. Звідкиб цей відрух не походив, чи від контрреволюції чи від комуністів, то його значіння велике! Це мементо для диктаторів, що на їх політично-тактичні криваві експерименти починають кріваво реаґувати у самій столиці червоної диктатури.

Московський офіціоз „Известия“ підкреслює „мягкість“ та „компромісовість“ засуду. Попри те звертає увагу на клясовий характер справи і окреслює цілий процес актом зудару старого світа капіталістичного з новим соціялістично-комуністичгим та відмовляє всякого оправданпреса вважає присуд нечувано строгим, та відмовляє всякого оправдання цьому процесові, вважаючи його скандальною провокацією. Абстрагуючи від тієї останньої робить таж преса більшовицькому правосуддю дуже важкий закид, а саме: відсутність у ньому навіть тіни справедливости. Чому? Одним з арґументів на те є обставина, що хоч свідки й деякі обвинувачені (та преса зве їх провокаторами) обтяжували однаково і тамошніх і німецьких спеців, то всеж тамошні засуджені, а німецькі зовсім звільнені. Навіть німецька преса, що повинна б поставитись прихильно до оправдання німців, виявляє недвозначно обурення з приводу присуду. Звідси в світовій прилюдній опінії вкорінюється пересвідчення, що в даному акті більшовицького правосуддя справедливість була потоптана, а її місце заняв політичний рахунок або політична спекуляція. По більшовицькому це зветься дещо інакше, а саме: замісць сліпої Теміди рішає у тамошньому правосудді т. зв. революційне комуністичне сумління суддів-революціонерів. Іншими словами: кожний акт більшовицького правосуддя відбувається все під знаком корисности та доцільности для добра революції і специфічної доцільности для потреб клясової боротьби.

Даний присуд був необхідний для внутрішніх потреб більшовицької революції. Його мягкість дотично німецьких спеців була подиктована потребами міжнародньої політики, точніше потребами радяно-німецьких взаємин. Нікому не секрет, що відповідальні керманичі радянського союзного уряду закордонної політики були взагалі проти інсценізації донецького монстрпроцесу. Та це нічого не помогло, бо партія потребувала його для внутрішньої політики в СРСР. Мало того, цей процес, винуватцем якого без сумніву є комуністична господарка, показався невистарчаючим для потреб внутрішньої політики партії і тому в підготовці є вже черговий аналоґічний. Вже є арештовані, є слідче їх обтяження, але нема розголосу для нього, бо між арештованими брак чужинців. Словом для потреб внутрішньої політики комуністичної диктатури готовиться новий жир!

Новий жир! Нові події! Нова реакція на них і нові ще може більше сензаційні та криваві від теперішніх епільоґи. Але не треба думати, що й епільоґ теперішнього процесу вже закінчений! Де там! Ось Німеччина готовиться формулувати для більшовиків пункти ґарантійного договору в справі безпеки тих німецьких громадян, що в промислових чи інших цілях найдуться в межах СРСР. За Німеччиною підуть інші. А там прийде мабуть до забезпеки більшевиками екстериторіяльности для кожного чужинця в межах СРСР, іншими словами: прийде екстериторіяльність для кожного в більшовицькому розумінні контрреволюціонера! А де буде тоді більшовицька послідовність і чванькуватість? Її мабуть не стане, але натомісць стане в СРСР тисячі бастіонів контрреволюції, в домі кожного наділеного екстериторіяльністю чужинця. А далі?... Далі... ніхто не знає.

Зльокавтовані службовики.

По нинішній день живе на території Східної Галичини около 3.000 службовиків б. австрійської монархії, української народности, яких польська держава ані не приняла до служби, ані не виплатила їм належної емеритури. Більшість зльокавтованих службовиків становлять залізничники та заводові старшини і підстаршини. Нема однак ані одної категорії державної служби, у якій не було би зльокавтованих службовиків української народности. Досить значний відсоток зльокавтованих становлять службовики вязничної служби і скарбової сторожі.

Зльокавтовані службовики, це жертви визвольних змагань українського народу. Велика більшість зпоміж них служила довгі роки австрійській державі, в тій службі постарілася і тепер не є здатна найти собі інше джерело утримання. Зльокавтовані службовики живуть у крайній нужді, деякі прямо примирають з голоду враз зі своїми родинами. Про страшне положення зльокавтованих службовиків свідчить та обставина, що є серед них досить часті випадки самовбийств і божевілля.

Зльокавтовані службовики вплачували за австрійських часів вкладки до провізійного фонду і набули ще за Австрії права до емеритури. Польська держава перебрала на себе і австрійський провізійний фонд і все майно, що належало до того фонду. Льоґічною консеквенцією цього повинно бути те, що попри всякі права перейшли на польське правительство і всі обовязки, а в першу чергу обовязок, затягнений супроти службовиків б. Австрії.

Польська держава позбавила б. австрійських службовиків української народности їх варстатів праці всупереч постановам арт. 92. договору в Сан-Жермен. Позбавлення служби слідувало без переведення приписаного, обовязуючого по нинішній день, австрійською прагматикою дисциплінарного поступовання.

Всі заходи зльокавтованих службовиків, щоби або їх принято до служби або виплачено їм емеритури не віднесли успіху. Діється це всупереч міжнароднім договорам Польщі. А іменно дня 6. квітня 1922 р. підписала Польща в Римі договір з Австрією, Італією, Румунією, Югославією і Чехословаччиною в справі виплати емеритального заосмотрення.

Оба договори, а саме римський і віденський постановляють, що всім службовикам б. австро-угорської монархії, які опинилися під Польщею, належиться емеритура від 1. грудня 1923 під умовою, що їх перенесено в стан спочинку. Оскільки-ж їх у стан спочинку не перенесено, то службове відношення істнує дальше і держава поносить всі звязані з тим наслідки. Польська держава не ратифікувала по нинішній день наведених угорі договорів, що більше обовязуючий польський емеритальний закон з ґрудня 1923 року виразно суперечить постановам римського і віденського договору. Арт. 95 польського емеритального закону постановляє, що службовикам б. австрійської монархії належиться емеритура, але лише в тому випадку, коли їх не принято до служби для браку етату і коли вони мають умови передбачені в арт. 28. і 29. цего самого закону. Ті артикули постановляють, що емеритуру одержує службовик лише тоді, коли він неспосібний до служби, або покінчив 60-тий рік життя. Що такі постанови противляться римському і віденському договорові це очевидне і не потребує дальших вияснень.

Українська Парляментарна Репрезентація, виразніше говорячи посли і сенатори Українського Національно-Демократичного Обєднання від першої хвилі занялися долею зльокавтованих службовиків. Президія Репрезентації визначила мене референтом цеї справи. Я увійшов в порозуміння з Товариством зльокавтованих службовиків „Взаїмна Допомога“, зібрав відповідні матеріяли і приготовив наглячий внесок, вимагаючий ратифікації віденського і римського договору, та зміни обовязуючого емеритального закону. Крім цього посли д-р Степан Біляк і о. прал. Кушицький порушили справу зльокавтованих службовиків у своїх соймових промовах.

З початком червня довідався Український Клюб, що польське правительство правдоподібно під впливом міжнародніх чинників само внесло до сойму закон про ратифікацію віденського і римського договору і що воно згідно з постановами тих договорів приготовляє проект зміни польського емеритального закону. Це заставило Український Клюб здержатися зі зголошенням свого наглячого внеску в тій справі і ви-

жлати ратифікації римського і віденського договору. Справа ратифікації тих договорів була вже поставлена на порядку нарад комісії закордонних справ польського сойму. Український Клюб доручив мені промовляти в тій справі на засіданні комісії, однаке несподівано замкнено сесію сойму і заповіджене засідання комісії закордонних справ не відбулося.

Справа зльокавтованих службовиків, а зокрема справа ратифікації договорів римського і віденського, прийде на порядок нарад в осінній сесії сойму і тоді Український Клюб зробить все можливе, щоби українські зльокавтовані службовики здобули належне їм право до емеритури.

Посол Володимир Целевич.

Місяць липень.

Від нашого кореспондента.

Париж, початок липня 1928.

I.

Один з тутешних щоденників завважує, що місяць липень — більше ніж інші місяці — приносить Франції кріваві події: революції й великі битви.

Впала Бастиля 14. липня 1789, а 27., 28. і 29. липня 1830 провалилися „реставровані" Бурбони. Шарль Мартель переміг під Пуатіє 22. липня 732, Пилип Август відпер 27. липня 1214 під Бувінами великий наїзд Оттона IV. німецького на Францію.

Мимоходом: Цей Пилип Август був правнуком Анни Ярославни, яка і внесла була імя Пилипа в молодий рід Капетинґів; її син носив це імя і воно аж до померлого недавно в Брюкселі передостаннього претендента до французького престолу, Пилипа Орлеанського, періодично віднаходиться в цьому роді; а привезла імя це Ярославова дочка у Францію як частину свого приданого — частину моральну: її батьківський великокняжий рід виводив, по старому звичаю, свій початок з класичної старовини — від Пилипа Македонського, котрий буцім-то був прадідом київського володарського роду. Для молодої, свіжо спеченої, „плебейської" родини Капетинґів спорідненя з таким старим і могучим родом, як київський, так само вважалося великою почестю, як уважалося першим важним актом великої европейської політики молодого французького королівства — той звязок з могучим київським володарем руської землі... Зміняються, бачите, часи, і нині звязків Франції з Києвом стільки, що кіт наплакав, а місце пошани для київської держави зайняла тут полу-сумнівна, полу-згірдна протекція для петлюрівських виростків невмирущого варшавського зразку, що ганьбить землю нашу й Батьківщину нашу своєю самовідречною прислужністю історичному ворогові і своїми стократ повторюваними відріканнями рідних наших червенських городів. Одначе Бог, каже народня мудрість, не забуде, і безрога не зїсть, тай — хоч як темно і марно в Батьківщині нашій, то — все таки не настав іще „вечір усіх днів".

Та це мимоходом, і вертаючись до Франції, пригадаємо собі, що саме в місяці липні 1918 р. Фош і Манжен розпочали наступ, який довів Людендорфа до 11. листопада 1918.

На загал, завважує французький щоденник, довгі літні дні тай гарна погода підхожі однаково великим битвам, як і вороховбиням.

II.

З цим „поясненням" можна погодитись, або й ні; обєктивної вартости в ньому небільше ніж у величезній більшости інших історіософічних і соціольоґічних „пояснених". В цей допис попалося воно з чистого припадку. Знайшли ми його припадком того самого липневого дня і в тій самій великій тутешній ґазеті, коли й де один з двох-трьох чільних французьких публіцистів заговорив про розсівані в декотрих західно-европейських колах сподіванки швидкого і скорого перевороту в Україні й Росії.

Цим разом сподіванки ці побудовуються з рахунків на неврожай і близький голод на землях Радянського Союзу. Небезпека голоду там, мовляв, така грізна, що радянські представництва зовнішньої торговлі роблять тепер величезні закупна збіжа на всіх можливих збіжевих ринках. Закупна ці — на погляд усяких більш або менш кваліфікованих „знавців Росії" — не можуть заповнити прогалини, спричиненої недостатком; вони тільки підобють ціни збіжа на всіх світових ринках, а голоду в „Росії" не перепинять. За голодом, мовляв, прийдуть революційні розрухи, „більшовики впадуть", відновиться Петроград, повернеться туди Кирило або Микола Миколаєвич, або бодай Керенський, що числиться „леґітимним представником останнього всеросійського законного уряду", а може навіть — за хвостами польської й румунської кавалерії віде до Києва і Одеси, зі своїми вірними, „правний спадкоємець" українського, мовляв, правного уряду — не „Богом", як Хмельницький, а Пілсудським і Авереском „даний" — Андрій Лівіцький...

Не проти ночі згадуючи!

Сподіванки на голод на Україні піднесли в гору серця наших варшавських людей: за кордоном їх діяльність в останніх тижнях дуже оживилася, і вони тепер ще гарячіше ніж звичайно клянуться й божаться, що польській концепції васальної

„України" ніщо не стоїть на перешкоді — „ніщо", тобто передовсім Галичина, яку вони „радо" „посвячують" („sacrifier") за поміч Річипосполитої.

Ця нещасна наша Галичина — чи здають собі наші читачі у Львові, Станиславові, Перемишлі з цього справу? — це головний атут „українських" варшавяків, явних і замаскованих. Випаде їм з рук цей підставовий атут і арґумент, то наче мильна банька в нівеч розприскуеться вся їх зрадлива „концепція".

III.

Холодної води на розгарячені рожевими сподіванками голови налив оце цитований нами вже кілька разів, знаменитий публіцист і історик Жак Бенвіль. Ось висновки його у-ваг:

„Воно, мовляв, не може дальше тривати. Радянський режім буцім-то наближається до кінця. Чигає його розпад господарський і грошевий. Такий є направду погляд людей, яких вважають звичайно серіозними — аж поки вони, наприклад, не впадуть з літака. А тимчасом Росія країна не така, як інші. Зрештою ніодна країна не така сама, як інші. Росія відріжнюється від всіх краів передовсім повільністю, з якою там події розвиваються, і здатністю своєї людности терпіти і вдоволятися чим-небудь. Ще навіть уступаючи з Москви, Наполеон не зрозумів Росії. Приклад цей повинен остерегти фабрикантів пророцтв і „ішуків дат".

Таку поважну осторогу дає кому слід Жак Бенвіль — принціпіяльний і невмолимий ворог нетільки більшовизму, а й демократії, реакціонер, рояліст і націоналіст. Тай в найбільш реакційному вечірному органі французького фашизму. Обі ці обставини тільки підносять вартість його думки про відносини на Сході Европи. Остерігає оне перед недоцінюванням тривкости радянського режиму — його завзятий і прегарно освідомлений ворог. Річ ясна, що зовсім інакша була би вартість такого погляду, якби він був висловлений в котромусь соціялістичному чи комуністичному органові, тай устами якогось публіциста, натхненого Комінтерном, і з професії обовязаного співати хвалу силі й тривкости Рад.

Одначе все те кінець кінців не стоїть на перешкоді воєнним підготівлям над Збручем і над Дністром, підготівлям — кажуть — дуже реальним. — В. П.

В москвофільському таборі.

„Русска Селянска Организація".

Ще дня 7. м. м. відбувся у Львові в салі Народнього Дому зїзд „Галицко-Русской Народной Организации", що на внесення д-ра Дуркота з Куликова змінила свою назву на „Русску Селянску Организацію". Коли вірити москвофільським пресовим органам, то у зїзді брало участь 1.129 осіб, а згадане внесення перейшло більшістю 109 голосів.

На зїзді явився і „представник російської меншости в Польщі", посол Король з Берестя, якого визнано одиноким правним заступником „руських мас" у польському соймі. Він і голова центр. комітету „Г. Р. Н. О." Малець, і адв. д-р Винницький, теперішний голова „Р. С. О", говорили богато про завдання „русской организації" на найближчу мету, при чому всі вони підносили „геройство тих одиниць, що не стратили віри в свої ідеали і працюють дальше над зорганізуванням русских сил".

Зїзд ухвалив цілу низку резолюцій (разом 18), в яких зафіксовано становище „Р. С. О." до всіх актуальних справ. М. ін. зїзд виступив різко проти греко-кат. церковної влади і метод її поступовання супроти „русских", що, мовляв, відтручує нарід від церкви і потягає за собою зміну обряду. З інших резолюцій відмітимо ті, в яких зїзд виступив проти кольонізації „кресів" польським наплививом елементом, проти накладання нових податків, проти польської кредитової політики і проти утраквізації шкільництва, що аранжерам зїзду не перешкодило пітн в делеґації до воєводи і зложити на його руки заяву льояльности до Польщі і польського уряду. Органами „Р. С. О." визнано „Русскій Голосъ" (тижневик, видаваний частинно по російськи, а зрештою етимольоґічним правописом) і „Землю і Волю" (тижневик, видаваний по українськи і фонетичним правописом).

В днях 16. і 17. червня відбулося у Львові засідання центр. комітету („совіта") „Р. С. О.", вибраного на краєвому зїзді. Цей „совіт" уконституував свою президію так: д-р І. В. Винницький — голова, Г. С. Малець, Б. Н. Лелявський (оба зі Львова) і І. О. Миськів, селянин з Ріпнева — заст. голови, М. А. Марко і Ю. Е. Юрчакевич — секретарі. Крім того членами президії вибрано: М. С. Цебринського зі Львова, д-ра З. В. Копистянського з Куликова, П. Валька, сел. з Зіболок і Юл. Нестеровича, сел. з Накваші.

В цілях успішної реалізації наміченої роботи вибрано на томуж засіданні три спеціяльні комісії „центр. совіта": 1) печатно-редакційну, 2) організаційно-фінансову і 3) просвітно-економічну. Крім того вибрано окрему комісію для перегляду програми і організаційного статуту „Р. С. О." і вирішено скликати загальний зїзд б. талергофців, з я-

кою то метою вибрано комітет, зложений з 3-ох осіб.

Не зважаючи на свою повну програму при недавних виборах, старе галицьке москвофільство, як бачимо, не тільки не думає спокійно зійти зі сцени, а ще й намагається оживити свою організацію, притягаючи до неї селянство. З тою метою й переіменено назву організації на „Р. С. О.", що означає перехід партії на становище клясово-селянське, розуміється, з чисто тактичних, чи пак демагоґічних мотивів, аби український селянин набрав довіря до цієї організації, як організації нібито селянської, що заступає селянські інтереси.

При цій нагоді зазначимо, що галицькі москвофіли розвинули в останніх часах також широку акцію в напрямі основання своїх „русских" кооператив і руханково-пожарних товариств під назвою „Запорожець". В одному тільки 260 ч. „Русского Голос-у" поданий спис 27 новооснованих кооператив, членів „Русск-ого Ревізійного Союзу" принятих у члени 15. червня 1928) і 8 кооператив, яких з формальних причин ще не принято в члени на томуж засіданні. Розвинено теж відповідну акцію в напрямі поширення сітки „русских" бурс і приютів як у Львові, так і в краю.

На отсі заходи й почини наших „русских" звертаємо увагу українського громадянства.

Після нападу на львівську почту.

Підозрілі у нападі передані судові.

Щойно тепер преса одержала від слідчого уряду поліції точні вісти про дотеперішнє слідство у справі нападу на почту при вул. Глибокій ч. 3. Інспектор поліції Ловицький дав такі інформації в цій справі:

Всі арештовані, як підозрілі у нападі, це молоді, 18—24 літні хлопці. Між арештованими є й дівчина Вена Красевська і вона мабуть була тою особою, що тих молодих людей потягнула до нападу. **Здогад, будьтоби напад мав політичний підклад, виявився після совісного слідства — неправдивим.**

Що правда, дехто з арештованих належав до „Луга" і „Сокола III", але люди, що були здібні забрати в агси. Вайнштока 25 зол. і в бідної урядинчки 20 зол. 56 сот., не могли ділати з ідейних мотивів, лише за всяку ціну хотіли дійти до грошей.

В четвер 12. ц. м. відставлено до суду при вул. Баторія всіх тих, яких арештовано того самого дня, коли виконано напад на почту і в два дні опісля. Імена їх: 1) **Володимир Ординець**, бувш. гімн. учениик, 2) **Волод. Мирош**, абс. прив. торг. школи, 3) **Евген Качмарський**, бувш. студент, 4) **Роман Качмарський**, бувш. семинарист, 5) **Іван Плахтина**, електромонтер, 6) **Евген Скіцький**, механік-монтер, 7) **Вена Красевська**, семинаристка, 8) **Іван Штокало**, шофер.

Компетентні чинники мають на днях рішити, чи арештовані станують перед наглим судом, чи перед звичайним.

В поліційних реляціях схарактеризовано арештованих, як типи здеморалізованої повоєнної молоді, яка чує відразу до праці. І самі арештовані зізнали в слідстві, що виховувалися на сенсаційній бруковій лектурі, ходили на кримінальні кінові представлення і забажали теж у практиці відіграти ролю кримінальних героїв, щоби так дійти до грошей і „зажити".

Всі арештовані — діти вбогих батьків, переважно зарібників, що виросли в сутеринах. Так Ординець є сином бідної вдови, якої чоловік був залізничим робітником і згинув м. р. в часі зал. катастрофи на головному двірці. Мирош є сином бідного сільського шевця з бобрецького повіту, що стягався з остатка, аби тільки його син скінчив школу і вийшов дехто у світі від свого батька. Батько обох Качмарських — це бідний і тяжко хорий швець з ул. Льва Сапіги, що оставками сил працює на удержання

...ники. Електромонтер Плахтина і механік Скільський — теж сини бідних родичів-робітників, перший до того має тільки маму. Віра Красевна — це сомнамбулістка, приятелька Романа Качмаря, що не поліційним реляціям була головним мотором невдатного нападу. Вкінці шофер Штокало — це син паламаря з Успенської церкви, який продав тут свою скромну батьківщину у Грибовичах і купив синові авто, що мало вдержати цілу численну родину. Тимчасом він попав у зле товариство і під впливом Ординця та Скільського віддав своє авто до розпорядимости напасникам.

Стільки поліційні реляції. Від себе можемо тільки висловити здивування, що органи поліції спрямували були спершу слідство на зовсім фальшиві тори, при чому арештували були невинно кільканадцять осіб.

Ріжні вісти.

СПРАВА УСТУПЛЕННЯ КОМ. СТШЕЛЕЦЬКОГО.

З півофіціяльних кол зачувати, що справді є замір відкликати урядового комісаря м. Львова Стшелецького до міністерства внутрішніх справ. Стшелецький був відданий до диспозиції львівського воєводи для виконування обовязків урядового комісаря лише часово, а становище його в мін-стві (начальник відділу комунальних підприємств) не обсаджено після його відходу до Львова. Тепер завдання того мін-ства не позволяють оставати Стшелецькому у Львові, тай це є одинокою причиною відкликання його зі Львова. Півофіц. комунікат твердить, що Стшелецький не відходить з причин відємних вислідів своєї праці у Львові, навпаки його праця на становищі комісаря є хосенна. **Після уступлення Стшелецького у Львові далі буде урядувати комісар і то з поміж львівських горожан.**

ЛЬВІВСЬКИЙ ВОЄВОДА.

З „Моніторі Польскім" з 13. липня оголошене іменування пос. Войт. Голуховського львівським воєводою. Новий воєвода зачинає на днях урядування. На місце Голуховського до сойму входить Біркенмаєр, шеф прес. бюра 1-ки.

5.000 ВЯЗНІВ ВИЙДЕ НА ВОЛЮ.

Згідно з обрахунками польського міністерства справедливости завдяки амнестійному законові вийде на волю 5.000 вязнів.

ПОЛІТ. ЗАМАХ У БІЛГОРОДІ.

У Білгороді у мін-стві внутр. справ якийсь мущина вистрілив кілька разів до шефа секції Ладіча. Ладіч ранений тяжко. Атентатчик сам на місці негайно застрілився, при ньому не найдено ніяких документів. Думають, що атентатчик був македонцем, бо Ладіч ворожо відносився до макед. організацій. Ладіча перевезли до шпиталю.

КРІЗА УРЯДУ СХС.

З Білгороду повідомляють, що місія утворення кабінету, яку король поручив Гаджічеві, викликала невдоволення в хорватських колах і в селянській партії. Можливо, що ген. Гаджіч утворить лише між. кабінет, який розвяже скупщину і переведе нові вибори.

ЯК ВРЯТОВАНО ДРУГУ ГРУПУ „ІТАЛІЇ".

Московська радіостанція подає подробиці, як ледолім „Красін" урятував групу Вігріліо й Нобілевої виправи. Як члени групи Віргіліо почули сигнали „Красіна" розпалили вогонь. Капітан ледолому Самійлович підплив до самої криги, зійшов до розбитків із кількома товаришами по шнуровій драбинці. Італійці дякували щиро, та казали, що не надіялися так скорого врятування. Четирьох членів групи зовсім здорові, пятий Чечоні зломив ногу. На чердак „Красіна" взяли весь вантаж і ушкоджений Люндборгів літак. На криаі остали лише останки гондолі „Італії". Як лише „Красін" підплив до криги, впала густа мряка, тому корабель мусів задержатися. Коли мряка розійдеться, ледолім могтиме плисти до острова Фойн, де є група розбитків, яку запримітили були 12. липня. Опісля „Красін" забере летуна Чухновського і тов., які є біля рога Плятен. Опісля Чухновський має шукати групу Александріні й Амундсена.

СПЕКА.

Спека на Кримі дійшла до небувалої давно висоти. В полудне є там 55 ст. Ц. — В Парижі дня 13. липня було 32 ст. в тіни, у півд. Франції 40 ст. в тіни. Ріки висихають, а фабрики, що працюють водною силою, з причини недостачі води здержали працю. — В Англії 37 ст. в тіни, було богато соняшних ударів. Англ. метеорольоги ствердили, що спека тріватиме ще далі.

Наглий суд у Львові?

Після нападу на почту.

У звязи з нападом на почту при вул. Глибокій ч. 3. арештували були й Мих. Вербицького (який виступав у процесі за вбивство кур. Собінського). Його й інших арештованих випустили на волю з браку доказів вини. Колиб запало рішення, що обвинувачені в справі нападу на почту стануть перед наглим судом, розправа почалася би в понеділок.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·88·00—8·84·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00, чеська корона 0·26·33—0·26·60, австрійський шілінг 1·25·60—1·25·65, румунська лея 0·05·50—0·05·80, французький франк 0·35·05—0·35·15, швайцарський франк 1·71·85—1·71·88, фунт штерлінгів 43·40·00—43·70·00 радянський червінець 25·00—25·50.

Золото: 20 корон 36·50·00—36·80·00, 20 франків 34·50·00—34·80·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·70·00, 10 російських рублів 47·00·00—47·50·00.

Срібло: Австрійська корона 0·58·50—0·60·00, 5 австрійських корон 3·50·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·75·00—1·80·00, російський рубель 2·90·00—3·00·00, копійки за рубель 1·45·00—1·50·00.

Збіжа.

Пшениця двірська 52·50—53·50, пшениця селянська 51·00—52·00, жито галицьке 46·00—46·50, ячмінь галицький броварняний 41·00—42·00, ячмінь на мливо 43·50—43·50, ячмінь пастівний 35·25—36·25, овес галицький 45·50—46·50, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболя промислова 0·00—0·00.

Театри.

Міський великий театр:

13-го г. 7·30 веч. „Сімона", ком. Девааля. 14-го „Сімона".

Міський „Театр Новини":

13-го Нова програма „Qui pro Quo" п. в. „Типки".

14-го Нова програма „Qui pro quo" п. в. „Типки".

КІНА.

„Аполльо": „Дівчур".

„Лев": „Мертвий вузол".

„Палас": „Оаза кохання".

„Фатаморгана": „Біржа кохання".

„Байка": „Найновіші пригоди Тарзана серед малп".

НОВИНКИ

— **Ліквідують українські школи.** В Кугаєві львівського повіту істнує вже понад 40 літ українська школа, до якої ходить яких 60 українських дітей, тоді як до польської школи ходить небільш 15. Дня 20. червня ц. р. одержав громадський уряд у Кугаєві письмо з ради повітової шкільної у Львові, в якому по думці 7. арт. зак. з 17. лютого 1922 р. як також на підставі розпорядку львівської Кураторії закликає громадську зверхність вислати одного свого представника на день 6. липня 1928 р. до бюра шкільної повітової ради у Львові, де предметом переслухання буде злука двох шкіл в одну утраквістичну. Громадяне Кугаєва обурені, просять нашу Парляментарну Репрезентацію заінтересуватись справою школи в Кугаєві. (ж).

— **Львівська хроніка.** Дві спроби самогубства „денатураткою": 30-літній Я. Бронільський і 40-літня Софія Шимацька. Затроєні перевезені до шпиталя. — 36-літня жінка возьного із скарбового уряду Анна Кощук затроїлася на смерть афинами, які купила на базарі на Ринку; її муж і синок суськи дістали тільки шлункових корчів.

— **Православне епископство в Галичині.** У звязку з утворенням православного епископства для Галичини, віла галицька дієцезія буде поділена, як довідуємося, на три деканати.

— **Жертва Вяру. В ріці Вяр біля села Сідець перемиського повіту втопився підчас купелі Андрій Коваль, 17-літній учень української гімназії в Перемишлі.**

— **Хто був директором майна Львова?** Львів не може нарікати на недостачу сензацій: напад на почту, реклема Кепури, процес Новака — все це за один тиждень. Та ось приходить нова історія, що перевищує попередні. „Директор дібр міста Львова" Конрад Малачинський скинений зі свого становища, тому, що проти нього ведеться варне слідство за зловживання. І все це трапилось випадково, мов у кіні. До якогось бюра магістрату зайшов поліційний комісар і там зустрів п. Малачинського. Тоді він пригадав собі, що це той самий панок, проти якого в Бережанщині ведуть слідство за нечисті діла підчас управи майном гра...

Продовження Новинок на стор. 5-ій.

АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ.

Снідання.

Монастир оо. Кармелітів був власником села, а в селі була горальня.

Горальняний закон завів над горальнями строгий надзір, щоб не допустити до зловживань, не дати скривдити державного скарбу в поборі горілчаного податку. Скарбові стражники сновигали по горальнях безупинно, а часами то приїздив на контролю і сам пан комісар скарбової сторожі.

Таке саме сталося одного зимового дня і в монастирській горальні, де звились закутані в кожухи пан комісар, респіцієнт і трьох „оберавзерів".

Відома річ, що польські ксьондзи не любили цивільної австрійської влади, а вже скарбових урядовців від міністра фінансів до останнього стражника з зеленими вилогами на ковнірі не могли стерпіти. Не любив їх і ксьондз-пшеор Кармелітів, тим більше, що вони до його горальні частенько заходили, всюди питали і за найменшу провину накладали грошеві кари.

Тож не диво, що й тої памятної днини, коли законний братчик повідомив його, що приїхала комісія з зеленими паничами, кс. пшеор аж скипів з досади і почастував їх усіма чортами.

За братчиком прийшов згодом до монастиря і один старшина та просив від пана комісаря, щоб кс. пшеор був ласка потрудитися до горальні до „комісійного перегляду".

Це ще більше озлило кс. пшеора: „От до чого довело непошанування духовної одежини, що перший ліпший псубрат в урядовій шапчині сміє чоловіка непокоїти... Який нині світ поганий та безбожний... Господи, Твоя воля... А щоб вас усіх содомський вогонь спалив".

Так думав собі кс. пшеор, надягаючи під рясу теплий кожух. Пішов.

Та хоч як було морозне повітря і таки добре щипало в товстеньке та гладко оголене лице духовної особи, кс. пшеор не охолов з гніву, не переставав сердитися та проклинати. Як прийшов до горальні, комісар привитав його галянтно і представився.

Кс. пшеор відклонився недбало і закляв в душі сто лихами. Почали розшукувати по всіх закамарках. Знайшли зірвану пльомбу на мірнику і ще дещо. Комісар звертався чемно до кс. пшеора за поясненнями.

Комісія тривала до полудня. Всі зголодніли, а тут нема нічого, чим би голод заморити. Комісар, що їздив по панських дворах, знав, що всюди запрошував до себе дідич перекусити та випити. Гадав, що й тут так буде і тому не забрав харчів з дому.

Та кс. пшеорові ані не в голові було таких нелюбих, непрошених гостей частувати. Хоч і йому в шлунку воркотіло, то затявся, вирішив постити, хочби й до вечора, а ті влізливці хочби і з голоду поздихали, то не дасть їм шматка хліба.

Нарешті комісар став домовлятися:

— Кс. пшеоже, вже пізна пора, а урядування ще не зараз скінчиться. Може би так приказали принести шматок хліба з кляштору, перекусити би пора...

Це вивело кс. пшеора з рівноваги. Скипів увесь і почервонів на лиці, мов буряк...

„Яка безличність! Приїхав сюди, непрошений нишпорить за усім як шпиг, чіпається за пльомби та всі ті дияольські вигадки масонського уряду, та ще йому снідання давай... Смоли гарячої з самого пекла!"

— З кляштору принести? А чи може кляштор чого доробитися при таких утисках та податках, які з нього уряд здирає? Кляштор наш бідний, не стає шматка хліба для братії, та ще й вам давай?

Комісар зробив дуже покірний вид дивлячись на чималий животик кс. пшеора.

— Так, так, біда на світі — каже комісар, важко зітхаючи. — Я сам кажу, що уряд повинен на бідних голодних слуг божих зглянутися... Сам же кажу, та щож робити? Приказ прийшов зі Львова з начальної дирекції, щоб всі горальні провірити, бо всілякі надужиття трапляються.

При тім комісар оглядаючи показну статуру кс. пшеора завважив за його чернечим пояском значний жмут ключів. У мить прийшла йому в голову геніяльна думка. Поглянув на свого респіцієнта, добре відомого жартуна і моргнув значучо. Оба зрозуміли себе „як дусі коні". Коли комісар виводив жалі над загальним убожеством, респіцієнт зі зручністю кишенькового злодія витяг кс. пшеорові ключі ізза пояса і пропав за дверми горальні.

Комісійне урядування йшло далі.

Респіцієнт прикликав одного зі стражників, всунув йому непомітно ключі в кишеню і шепнув щось до вуха.

Стражник побіг до кляштору і спитав за кс. шафарем.

— *Laudetur Jesus Christus!*

— *In secula seculorum.*

— Кс. пшеор прислав мене, щоб отець шафар видав з кляшторної комори, що треба на сніданок для шести душ, до того вина і запіканки. Чим ліпше вино, тим кращий буде вислід комісії. Бо знаєте... там знайшли ріжні непорядки, за які може піти діймаюча кара... Треба якось так нелюбі сліди вином позаливати та чимсь добрим позатикати.

Шафар вирячив на нього очи, тямлячи, що пшеор дуже скупий чоловік — просто не вірив...

— Я не маю ключа... кс. пшеор все носить ключі при собі...

— Отож саме кс. пшеор дав мені ключі як... легітимацію, що в його імені приходжу...

Коли Богдан Хмельницький міг піддурити Барабашиху на віддання королівських грамот шапкою нинішнього Барабаша, то чомуж би тепер стражник не міг піддурити о. шафаря ключами кс. пшеора? Він же знав, що кс. пшеор комубудь ключів не дав би...

(Докінчення буде.)

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Сноже	16/VII Маруся Богуславка.
Тухолька	17 VII Гейша.
	18 VII Воскресеніе.
Сколе	19 VII Маруся Богуславка.
	20 VII Казка Стар. Млина.
Синев. Вижне	21/VII Гейша.
	22 VII Маруся Богуславка.
Корчин	22/VII пол. Воскресеніе.
Конюхів	23 VII Маруся Богуславка
	24/VII Вій.

До театру заанґажовано: Вп. Арт. Айдарова і п-ню Галину Крихівну.

Музику театру збільшено до 7 осіб.

Театр набув нові декорації.

З огляду на те, що багато Драматичних Гуртків Читалень Просвіти, Лугів і Соколів звертаються до нас з ріжними запитами, подаємо до відома, що при нашому театрі є заснована Театральна Комісія для полагодження справ драматичних гуртків, котра дає безплатно (за зворотом коштів) всякі поради: випозичає ноти, одностроі, декорації, примірники, а до нової штуки підбирає ноти. Звертатись впрост до Театральної Комісії при Новім Українськім Театрі дир. Панаса Карабіневича.

„Вертеп Наших Днів" Галактіона Чіпки і Ле-Ле:

Львів, неділя 15 7 (четвертий раз)
Мости великі, вівторок, 17 7
Сокаль, середа, 18/7
Рава руська, четвер, 19/7
Любачів, пятниця 20 7
Яворів, субота 21/7. 82 а) 1—2

Подяка. Стрийський Пластовий Кіш складає на цьому місці щиру подяку Вп. Паньм: проф. Форостині і д-ру Дмитрочкові; першому за переведення для Коша курсу історії і географії України другому за курси з области гігієни, догляду недужих і санітарної служби. — Команда. 80 1—1

Вп. Пані зібрані на реколекціях в монастирі СС. Василиянок у Львові при вул. Потоцького ч. 95. зложили на руки Вп. Пані Марії Тисовської квоту 76 зол. для Комітету допомоги вдовам і сиротам по священиках. — За щедру жертвенність складає щире „Спаси-Біг" — Комітет. 90 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ДУЖЕ ВАЖНЕ для абітурієнтів (ток) гімназій і студентів (ток) високих шкіл! Замовляйте інформуючу в справах вибору фаху і ріжних студій книжку **„Vademecum українського студента"**. Замовляти в книгарні ім. Шевченка, Львів, Ринок ч. 10., надсилаючи 1·50 зол. 89 1—1

ПРОДАМ нову 2-поверхову камяницю з повним комфортом, городом, вільним 4 пок. помешканням, 12 літ вільних від податків, чистих десять тисяч зол. річно нетто при стрийськім парку і трамваю за 11 тисяч дол. — Ігнат, Львів, вул. Куркова ч. 24, від 3—5. 85 1—3

З ІСТАРШИМ мужчиною на вищім становиську познакомиться в ціли супружа, жінка здорова, принадна, культурна, з гарними предметами і матеріяльними средствами. — Стрий, poste restante, Віра Стефанівська. 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Ч. 2103/28.

ОГОЛОШЕННЄ.

Громада Клепарів переводить парцеляцію ґрунтів при площі Казимира, від сторони Полтви, після ухвали Ради громадської, затвердженої через Виділ Ради повітової Ч. 4157/28/а. 20 парцель будівляних від 77 до 150 сяжнів².

Повищі парцелі можна буде купити на лїцитації, яка відбудеся дня 17. і 18. липня н. р. о год. ні 4. пополудни.

Пляни парцеляційні, а також всякі інформації можна засягнути в Уряді громадськім в годинах урядових.

Клепарів, 7. липня 1928 р.

91 1—1 **ВОЯК,** нач. гром.

По широкому світі.

Степан Радич помістив статтю, з нагоди подій у скупщтині, в якій називає Білгород осідком злочину.

Правнича комісія райхстаґу приняла проєкт амнестії за політичні та військові злочини.

Німеччина приступає без застережень до пакту заборони приготованого Злуч. Державами.

У Болгарії прийшло до кервавих сутичок на тлі вбивства Протогорова, якого прихильники виступили проти ватажка македонських повстанців. Є 6 осіб убитих.

У Тірані вробили замах на югославянського посла, що приїхав до Альбанії.

Істнує загроза війни між Болівією і Параґваєм за простори Шако, досі вільні.

Троцького мають заслати із Верного на Сибір, коли видужає.

Премієром югославянським призначений генерал Гаджіц, що пробуватиме скласти неполітичний кабінет.

У Грецію ввели нову виборчу систему, по проєкті Венізельоса: не пропорціональну, а більшостеву.

Зі спортового життя.

Гасмонея-Україна 3 : 2 (1 : 0).

Обі перші дружини згаданих товариств виступили у „найліпшому" складі, себто з кількома резервовими. В Україні не було Петрова в нападі й Ворсука на помочі, у воротах грав замість Резерви Труш. В Гасмонеї було теж пару резервових, що не перешкодило жидівській дружині грати з верою і великим запалом, в чому перед вів найліпший стрілець у Львові Штаєрман.

Коли розбирати гру обох дружин, то обі вони мали однакові шанси перемогти або — програти. Обі не використали богато т. зв. певних ситуацій, коли то тільки чудо ратує дружину перед неминучим голом. Два такі неминучі голі до воріт противника зпрогавила й Україна в першій половині гри — з віддалі двох кроків!

Загально гра була цікава і стояла на високому рівні. Видці в числі понад 300 мали немало емоцій. Суддював без закиду н. Пшибильський.

Україна II. — Екран II.

Змагання між цими дружинами за мистецтво В класи відбудуться в неділю 15. ц. м. на площі Сокола-Батька. Початок: год. 9.30 передпол.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

‡ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дня 5. липня н. р. помер в Підгайцях нотар **Порфірій Яремович,** сеніор наших нотарів в 77-ім році чесного і трудящого життя.

Бл. п. Порфірій Яремович походив зі священичої родини. Покінчивши гімназію в Бережанах поступив на правничий Виділ на університеті у Львові а по укінченню правничих студій вступив до нотаріяту і в тім званю чесно і з повною посвятою трудився через 52 роки. Практику нотаріяльну розпочав в Чорткові а відтак працював як самостійний нотар в Борині, Гвіздци а вкінці через 34 роки в Підгайцях.

Покійний у виконуванні свого уряду все поступав людяно і незвичайно чесно, так, що під тим зглядом в судейських, нотаріяльних та взагалі правничих кругах уходив за взір чесного і обовязкового нотаря, до котрого всі мали безгляднe довіря.

Особливо богато прислуг робив Покійний для нашого, в правних справах несвідомого і часто безборонного селянина і нераз своєю розумною порадою охоронив неодного з них від нещастя. Тому тішився Покійний великим довірям і пошаною нашого селянства а найкращим доказом цего була численна участь селянства з цілого повіту і то навіть з далеких сіл в похоронах Покійного.

Дня 7. липня н. р. відпровадила підгаєцька громада при величезнім здвизі народа свого сеніора-громадянина на місце вічного супочинку.

Вічная память чесному і характерному нотареви і щирому опікунови нашого селянства.

ПОДЯКА.

Подобалося Всевишньому Богови покликати до себе на вічний супочинок нашу найдорожшу Маму і бабуню бл. п. Евстахію з Волянських Галущинську, вдову по бл. п. о. Николаю, пароху Звиняча чортківського деканату.

Складаємо отсим щиросердечну подяку всім, що поспішили нам з поміччю і розрадою. Зокрема дякуємо Впр. ОО. Крилошанам прелатови д-р Медвецькому, д-р Лятишевському, ректорови д-р Войчукови і пароховi катедральному о. Стековн за провід в похоронах; Впр. о.о. совітникам: Матейкови, Гірнякови, д-р Вараньови, Лукачеви; Впр. о.о. Горбачевичеви, Слезюкови, Сальницькому, Гунчакови, Панчишинову за участь в сумному обрядови. С. С. Служебницям за запопадливу опіку в часі недуги Покійної, та численну участь в похоронах. Впр. о. крил. Стекови за надгробне слово над могилою та Впр. о. Панчишинову, як уроженцеви села Звиняча за слова розради висказані іменем громадян, де Покійна провела свої літа і працювала довше як сорок літ. Вп. д-р К. Вовнянки за лікарську поміч. Вп. Панству д-р Никиферакам, студентови унів. А. Ханюкови й гімназійному терцияновi П. Нахасеви за поміч і труди біля уладження похорону. Вкінці всім тим П. Т. Громадянам, які своєю участю причинилися до звеличання сумного обряду й віддали покійній останню прислугу. — Станиславів, дня 10. VII. 1928. **Діти й Внуки.**

ПОДЯКА.

З волі Всевишнього дітнуло нас важке горе. Наш найдорожчий син бл. п. **Володимир Ковалик** віддав Богу душу, підстрілений ізза необережности підстаршин 6. полку артилерії у Львові.

Прибиті горем, зазнали ми богато співчуття і розради від нашої Родини, Духовеньства, приятелів та Знайомих.

Почуваємося до обовязку зложити найщиршу подяку всім, за зпяви співчуття.

Дякуємо Впр. о. Кап. Стеткевичеві, військовому капелянови, за духовну розраду в годині смерти сина і за провід в похоронi.

Впр. о. Гаврилюкови, ректорови Богданівки за відправлений Богослужень над тілом Покійного, участь в похороні, та за зворушуюче надгробне слово.

За участь в похороннім обряді, о. Коварськи, пароxови Бродок, о. Дзедзикови і о. Приймі, хорові Богданівки і Левандівки за звеличання похоронної відправи своїм співом.

Дякуємо диріґентови і військовій оркестрі 19 п. піхоти. Щира подяка делеґації Команди 6. п. артилерії, і капітанови Озрафінському.

Щиро дякуємо за вирази співчуття дорогій нашій Родині, громадянам Левандівки і Богданівки.

Церковному Брацтву і всім Товариствам з Богданівки. Нехай Господь заплатить Вам за Ваше добре серце, та хай охоронить Вас від таких ударів судьби, що ми їх зазнали.

Родичі і Брат.

ДЯКА іспитованого негайно прийме уряд парохіяльний Коломия, вимагається: свідоцтво правдивої релігійности, знання нотного співу, гарний сильний голос, не понад 40 літ життя. — Зголошення наразі письменно. 72 2—3

…ра Потоцького. Якже-ж він здивувався, коли довідався, що за той час п. Малаховський дістав під свою опіку все майно міста Львова! А яким-же робом такий достойний міг добитись такої посади? Цього ніхто не в силі зрозуміти. Фактом є, що він мав проти себе 34 кандидатів із більшими даними і всіх їх побив. Кмісар Ошмелецький, — який розглядав справи зробив помилку аж надто зрозумілу: як чужинець, що не знає місцевих людей ні обставин, не знав минувшини свого кандидата, як і не знає минувшини сотні інших своїх співробітників. А те вічається прикрими несподіванками.

— **Кепура не винен.** „Слово Польске" повідомило в день виступу Кепури статтю, в якій розяснило своїм читачам тайну його непристойної, американської реклами від титулу „найбільшого співака" аж до найнижчих цін на сучасної доби" аж до найнижчих цін на його виступ по 6 зол. на темних бантах. Ця тайна проста: Кепура — це пресимпатичний, скромний, добрий молодець, о найкращими намірами, який узяв собі несимпатичних, нескромних і дурних імпресаріїв. Ці імпресарії роблять на власну руку рекламу, дають інтерв'ю і Кепуру осмішують. А Кепура не тільки цьому не винен, але про це нічого не знає. Між цими вясненнями бракує тільки одної інформації: чи імпресарії беруть гонорар у сумі кількападцяти тисяч зол. за один вечір до своєї кишені. Що? Можливе, що Кепура находиться в такому самому становищі, як цар Микола II., який, як упевняють його „вірні", був симпатичною і чесною людиною, але сидів так високо, що не знав нічого, що довкола нього і за нього роблять його „уповажнені" самодержці.

— **Трагедії сучасної доби.** Студент і студентка варшавськ. університету Шенберг і Гута Богель кинулись під поїзд злучені в обіймах. З тих самих мотивів: нещасного кохання в Жабні (пов. Тарнобжег) молодець Ясьловський застрілив свою наречену Саган і себе.

— **Особисті вісти.** Дня 16. червня 1928 зложив на ческій техніці, відділі архітектури в Празі другий державний іспит інж. Дмитро Пожар з Києва, популярний та люблений товаришами референт ческо-українського комітету.

— **Українська лічрня дзвонів** у Станиславові під фірмою Володимира Магаса спростовує помилку в нашім часописі для 25-го червня про те, будім-то вона є з дійсности власністю кількох жидів. Такі вістки розпускають конкуренційні фірми. Фактично власником фірми є п. Вол. Магас, член численних українських товариств у Станиславові, що веде своє підприємство чесно та солідно, чого доказом є сотні похвальних листів. Його фірма не висилає на села ніяких нагапячів ані несовісних агентів і не має нічого спільного з такою нечесною агітацією ворожих нам фірм.

— **Сенвації дня.** Кемаль Паша має будімто женитись з донькою Аманулага. — Президент альбанської республіки Ахмед Зогу має намір проголосити себе в серпні королем; мабуть чекає аж усі в столиці виїдуть на вакації. — Поліція в Будапешті арештувала нападника Бурбонів князя Людвика, за яким парисьна поліція як за ошуканцем вислала стежні листи. — Еспанська княжна Ізабели Альфонсина, донька Карла Бурбонського, сестрінниця еспанського короля мала заручитись із графом Замойським. — Польський журналіст А. Новачинський, колись талановитий письменник, майстер від памфлетів, за які сидів стільки разів у вязниці заявляє, що покидає деникарство. Побачимо, на як довго.

— **Катастрофи.** У Лешневі біля Бродів згоріло 15 домів. — У горах Гарц (Німеччина) зударився поїзд з автом: 9 осіб убитих, 28 тяжко ранених. — У Скерневицях біля Варшави підчас перевозу гранат сірник, що впав на скриню спричинив вибух; трьох вояків ранених, між ними наш земляк Тимощук. — У Римі на Августусовім майдані вбиті підчас військових вправ три старшини. — На Камчатці вибухають вулькани.

— **Ріжні вістки.** Православний священик Митрофан Поплавський з міста Ансонія, стейту Конектікут, скочив у крутіж Ніягари. — У мент, коли Ліндберг вибирався до лету на новім літаку, літак загорівся. — Помер редактор великого бельгійського денника „Соар" Патріс, голова союзу бельгійської преси. — Спол. Держави мають цього року 118,964.000 душ. — Померла жінка польського письменника Жеромського. — 1-го вересня вийдуть нові німецькі почтові марки з портретами Гінденбурга і Еберта.

— **Рекорди.** У Відні вшанували з нагоди свят Шуберта найстаршого німецького співака Германа Гаазе, що є… власником краєвиді і належить до співоцького товариства уже 64 роки. — У Ню-Йорку спека дійшла до такої висоти, що до 48 осіб умерло від сонячного удару.

а 800 осіб занедужало. — Оружний суд у Лінці припинив ведення розправ у деяких відділах, тому; що не має судових практикантів; усі справи за образу чести ждуть, заки не буде урядовців. — Для будови та направи доріг Польща потрібувала би 800 міл. зол.

— **Наші медики в Кракові.** У краківськім університеті було в 1927/8 р. 70 медиків українців. На першім році — 12; II. р. — 11; III. р. — 14; IV. р. — 12; V. р. — 17 (19 прц.); VI. році і абсольвентів — 10. Крім цього нострифікувало заграничні дипльоми 3 з Праги і 1 з Берна. Дня 11. березня п. р. відбулись заходом ініціятивного комітету Основуючі Збори Медичної Секції Т-ва „Українська Студентська Громада" в Кракові. Вже на зборах вписалось до Секції 34 членів. Медична Секція поставила собі за ціль: 1) зорганізувати всіх українців-медиків краківського університету, 2) основувати медичну бібліотеку і зібрати по можности всю друковану дотепер українську наукову медичну літературу, 3) подавати інформації молодшим товаришам, 4) організувати відчити, реферати і фахові дискусії. В шк. році 1927/8 до 4. VII. 9 українців одержали дипльоми докторів медицини, в тім 4 нострифікантів, а саме: д-р Несторович Роман, др Мисюк Теодор, д-р Яворський Іван, д-р Старух Михайло, д-р Хомин Александер, д-р Совяковський Ярема, д-р Шкварок Осип, д-р Ваврик Мартин, д-р Гура Йосиф. **Б. Р.**

— **Україна в Бельгії.** Мистецький журнал „Ля Нервіє", що виходить в Бельгії, присвятив спеціяльне число Україні. Число це містить такі статті: Від редакції; Стара українська література — Антуан Мартель; Модерна українська література — Павло Филипович; Українська музика — Вол. Харків; Українське мистецтво — Сімон Кобрію. До статтей додано багато ілюстрацій.

— **Ще один лік на рака.** До Марбургу приїхав народній учитель Полішак (?), щоби здати справоздання перед визначними лікарями про свої досліди над раком. Віденська преса запевняє, що хоча Полішак — дилетант, він працював над чахоткою і раком 20 літ і його практичні успіхи приневолили кількох чільних лікарів поставитись з довірям до його дослідів і поручити його знавцям, що перевірять вагу його середника. Цей середник зветься „абінія" і складається із рослинних соків змішаних з якоюсь оливою. „Абінія" має мати ту прикмету, що не шкодить організмові, а ту силу, що на місці, де находиться рак виростає нова шкіра. Лікування тріває від трьох до шести тижнів, а пацієнт мусить находитись увесь час під доглядом винахідника. Вік пацієнта не грає ролі; Полішак мав вилічити від рака також особи в 60-ім і 70-ім році життя. Покищо лікарські авторитети не сказали свого рішаючого слова про цей винахід. Відомо, що рак як і чахотка належить до тих недуг, щодо яких лікування дуже часто появляються сенсаційні вістки.

— **Карієра письменника.** На Ріврі оженився молодий англійський письменник Михайло Арлен з італійською графинею Аталянтою Меркаті. Карієра Арлена подобає на якунебудь із його повістей. Він з походження вірменин, з Болгарії і називається Дікран Куюмджиан. Приїхав до Льондону у 1914 р. і жив рік як бідолашній студент. Перші його статті появились в англ. журналі „Новий вік"; за першу книжку в 22-ім р. життя п. з. „Льондонська пригода" дістав усього 30 фунт., за другі „Романтична дама" і „Розбишацтво" стільки, що міг вибратись у подорож по Европі, жити в Парижі та Римі. Свій псевдонім позичив він від фірми одного французького пива. Став славним і багатим за повість „Зелений капелюх", що розійшлась у сотні тисяч примірників в Англії та Америці і мала великий успіх у сценічній переробці. Його остання повість має заголовок аристократичної льондонської дільниці, де він мешкає „Майфер".

— **Чужинецька преса в Шікаго.** У Шікаго виходить тепер 106 чужинецьких газет. Із цього є: ческих 21, німецьких 11, польських 10, шведських 9, жидівських 8, норвеських 7, грецьких 6, італійських 6, словацьких 6, словінських 6, хорватських 5, литовських 5, російських 2, мадярських 2. Вкінці, по одній: українській, голяндській і китайській. Із цього приводу доворяють собі поляки через те, що хоча їх є в Шікаго аж 400.000, мають всього десять газет, себто одну на 40 тисяч душ, коли чехи, яких там лише 200.000, мають аж 21 газет, себто пересічно одна газета на несповна 10.000 душ. З нами є ще гірше.

— **Хто такий Люндберг?** Поручник Люндберг, що спас Нобіле, а якого спас його товариш Шіберг, відомий у Швеції своїми сміливими пригодами. Він син лютеранського пастора; коли батько приготовляв його до духовної карієри, він посварився з ним і вступив до військової школи. Там став одним із перших спортовців. У 1915 р. він дістав титул „поручника" і був наймолодшим старшиною у шведській армії. Як доброволець пішов він на німецький фронт і за рік дістав „Залізний хрест" двох степенів. Коли вернувся до Швеції, записався до армії ген. Манергайма, що вів війну з большевиками в Фінляндії. У бою під Гельсінгфорсом дві роти большевиків окружили танки Люндберга і перебили всю їх команду. Люндберг єдиний лишився живим, відстрілюючись у танку сам 6 годин, заки не дістав підмоги. За те дістав він фінляндський ордер „Білої Рожі". Як полковник він поїхав у прибалтійські краї і боровся в рядах естонців і латишів за визволення їх країни.

— **Лекції для родичів.** Із „Вечірної Москви" довідуємось, що в Москві почнеться низка прилюдних відчитів і курсів для родичів і няньок. Ці відчити будуть організовані в таких місцях, де є звичайно найбільше родичів і няньок, себто в міських садах, парках і площах, де бавиться дітвора. Прелєгенти-педагоги викладатимуть принципи виховання дітей і при цьому наочно будуть показувати, як треба з дітьми бавитись і читати. Вони мають за завдання входити теж у розмови з родичами та няньками на тему виховання молоді. Ніхто не заперечить, що ідея таких викладів і спосіб їх переведення принесе багато доброго: прелєгенти-педагоги можуть довідатись від няньок і родичів неодно про психольогію дітей, а коли їхніх викладів слухатимуть також і діти, діти, що легко сходплюють нові ідеї можуть мати добрий вплив на неосвічених родичів і дурні няньки.

— **З нагоди вінчання** нашого співробітника д-ра **Павла Лисяка** з панною Іриною Ковалевською, що відбулося дня 10. п. м. у Варшаві в православній церкві св. Тройці, складаємо новоженцям сердечні побажання. **Редакція.**

Нові книжки й журнали.

I. СВЄНЦІЦЬКИЙ: Розвиток культурно-національного життя Східної Білоруси. Львів, ст. 41.

БІЛЬШОВИК УКРАЇНИ. ч. 11. 15-го червня. Державне В-во України.

„НАША ПРАВДА", вид. комун. партії Зах. України. Січень-Березень 1928.

ЖИТТЯ І ПРАВО, вістник теорії і практики; видає Т-во „Союз Укр. Адвокатів" у Львові; трьохмісячник, Львів, липень, ч. 1. Зміст: Д-р. Кость Левицький: Слово від видавництва. Проф. д-р Ст. Дністрянський: Наші правничі часописи. Д-р Володимир Старосольський: Про цінність права. Д-р Маріян Глушкевич: Адвокат і суспільність. Д-р Мих. Волошин: Права української мови. Д-р Ол. Надрага: Про польське декретове законодавство. Д-р Е. В. Давидяк: До нового закона про поступовання карне. Д-р Роман Домбчевський: Організація української адвокатури. Д-р Володимир Охримович, Д-р Лев Ганкевич і Кость Левицький: Бібліографічні записки. Д-р Володимир Охримович і д-р Ол. Надрага: З життя наших установ.

СВІТ, ілюстрований двотижневик. Львів, 30. червня, ч. 12. Зміст: І. Гор.: Літні рефлексії. М. Рудницький: Хвилини захоплень. В. Некрашевич: А час минав. Д-р В. Ю. Кисілевський: Михайло Лучкович. М. Зощенко: Склянка, переклав І. Ставничий. В. Атаманюк: Налягли літа на літа... Чи бжоли мають мову? Рожа як символ тайни. Жах перед старістю. Невільництво в XX. столітті. Чоловік і жінка. Дещо цікавого. Г. Г. Еверс: Смерть Даміяна — фейлетон. 21 ілюстрацій.

РОЗБУДОВА НАЦІЇ, орган проводу українських націоналістів. Прага. ч. 6. червень. Зміст: Л. Костарів: Перед подіями. До ідеольогічно-статутарної підготови. К. Кальвіньш: Латвія. З. Пеленський: Пакс Амерікана. В. Мартинець: Ми й українські політичні партії. Е. Коновалець: Причинки до історії ролі Січових Стрільців в українській революції. Офіціяльна частина. Хроніка.

НОВА ХАТА, журнал для плекання домашньої культури, місячник. Львів, липень-серпень ч. 7—8. Зміст: М. Ф.: Марія Примівна. О. Дучимінська: Мій побут у Празі. С. В-на: Дещо про народну кераміку. Дж. Билуди: Бодлар. С. Сірополко: Літературні новини для дітей. Д. Старосольська: На пластові теми. Д-р С. Парфанович: Як одягати і повивати немовля. О. Ш.: Про тайну елєгантного вигляду. Г. Ф. Накриття і прибрання стола. Дві молоді чужоземні письменниці. Ріжні вісти. Перспективи на ферії. Лікарські поради. Моди, ручні роботи, приписи.

БОГОСЛОВІЯ, науковий тримісячник. Львів.

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОГО ДРУКУ, орган державної бібліографії. Харків. 1 червня.

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТИ, орган „Укр. Сокільства, Львів, май-червень ч. 1.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГОЛОС, орган укр. студент. Громади у Варшаві. Червень ч. 5.

ГОСПОДАРСЬКО-КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС, орган Ревізійного Союзу Українських кооператив у Львові. ч. 22. 4 липня.

SPRAWOZDANIE KASY CHORYCH m. Lwowa za rok 1927.

А. ПЯСЕЦКІ С. А. ФАБРИКА ЧОКОЛЯДИ КРАКІВ

ВЛАСНІ СКЛЕПИ: Краків, Головний Ринок, Лінія А—Б і Ц—Д. Варшава, Краківське передміста ч. 7.

поручає безконкуренційно, у великім виборі роди чоколяди сметанкової, молочної, десерової і до варення як також чоколядки, кармельки і цукри. Не шумною реклямою, але якостево знаменитими виробами, зробленими з гарантійно чистих сировин, хочемо здобувати признання найширших кругів, одночасно числячи найприступніші ціни. 1581 Замовлення приймає Народна Торговля у Львові. 31—?

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська 5. Купую бриліянти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 10-?

ГРЕБЕНІВ ПАНСІОН „ЗЕЛЕМІН" отвертий від половини липня. Поручає соняшні кімнати з бальконами. Кухня вітамінова. Купелі соняшні, воздушні, руханка лічнича. 35 3—4

СТОЛОВЕ НАКРИТТЯ
з хінського срібла на білому металі
по фабричних цінах
у **МАНДЛЯ**, Коперника 14.
2601 напроти кіна „Коперник". 10-10

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 45,
2353 **Пересвітлення Рентгеном.** 7—24

МАРКИ ДЛЯ СОБАК
і всілякі металеві відзнаки виробляє
Ф-а Андрій **БЕРЛІНСЬКИЙ**, Львів
Робітні: Шевченка 11.
Бюро: Словацького 4. 44 3—6

МИЛО зі ЛЬВАМИ

ДЛЯ ЛІТНИКІВ. **В Дорі**, звіснім кліматичнім літнищу **Пансіон Олена**, значно побільшений, гарне догідне положення, соняшні кімнати, першорядний харч, на десеровім маслі власного виробу. Лікарі в місці. Ціни помірковані. Зголошення до Управи. 2441 5-7

ВДОВА по управителю школи літ 35, займеться веденням газдівства у безжінного священика або вдівця. Зголошення адмін. „Діла" під „Стелля". 48 2-1

МОРЕЛІ (Априкози) залішецькі найліпші 31 зол. 38 сот. в кг. кошиках. Мід липневий, лічничий 19 зол. 50 сот. в бляшанках 5 кг. висилаю оплачено за посліплатою. А. Векерт, експорт овочів Заліщики. 75 2-4

SUPER

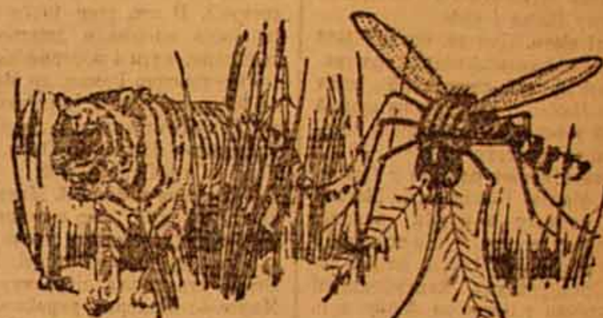
Під озимину сійте
СУПЕРФОСФАТ
16 і 18 прц.

а будете мати добрі урожаї. Замовляйте вчасно — гарантований товар зі знаком „СУПЕР" через свої кооперативи — в Союзі

„Przemysł Superfosfatowy"

133 **Warszawa, Kredytowa 4.**

ВОРОГИ НАСЕЛЕННЯ.

Комарі і мухи є найстрашнішим ворогом населення, які розносять заразу горячки та інші небезпечні недуги, приносячи в цей спосіб більшу шкоду як найсильніші дикі звірі. Кусаючи нас, комарі та мухи позбавляють нас сну і затроюють организм.

ЗАБЕЗПЕЧУЙТЕСЯ проти цього ворога при помочі ФЛІТУ.

Як наслідок довгих старань і дослідів, ФЛІТ є найкращим засобом, що цілковито нищить мухи, комарі, блощиці, прусаки та інші комахи. ФЛІТ доходить до всіх шпар та щілин, убиваючи в них комахи та їх гниди. ФЛІТ нищить молі разом з гнидами, забезпечуючи одіж і матеріяли. ФЛІТ не плямить найделікатніші тканини і матеріяли. ФЛІТ зовсім не шкідливий для людей і худоби.

Набувати можна у всіх аптиках і аптичних складах.

Центральне заступництво в Польщі

„Standard Nobel w Polsce" S. A.

Centrala-Warszawa, Al. Jerozolimska 57.

Власні склади і представництва у всіх великих містах Польщі.

Жадайте жовтої бляшанки з чорною опаскою.

НИЩИТЬ:
Мухи, комарі, міль, комахи, блохи, блощиці, прусаки і всякі инші овади з їх гнидами.

Для осягнення найкращих наслідків, користуйтеся ручним розпорошувачем.

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2 2351 4—?

Конкурс. Виділ Товариства „Бурса св. О. Николая в Перемишлі оголошує конкурс на принятя гімназіяльних учеників до бурси згаданого „Гімназійного Інститута" на шк. рік 1928/29. Місячна платня в Інституті з інститутським харчем виносить 90 зол., а бурсацьким (о скільки будуть вільні місця) 75 зол. платна з гори, натомість місячна оплата в бурсі виносить 65 зол., платна так само з гори. На початку шкільного року оплата на інвентар виносить в інституті одноразово 30 зол., а в бурсі одноразово 25 зол. платна при вступі. Бувші вихованки мають повонно внести подання. Залягаючі з оплатою не будуть приняті. Подання з долученою карткою на відповідь належить вносити по конець липня ц. р. до: Управи „Українського Гімназ. Інститута в Перемишлі", вул. Баштова ч. 35. На случай принятта Виділ повідомить об нім петента. 78 2-?

ЛІКАР 2515 3—3
Д-р Володимир Білозор
ординує у внутрішніх недугах у ДОРІ в місяці липні та серпні.

ДЯК кавалер обійме негайно посаду. Зголошення з поданням условій в гр. кат. уряді парох у Ворохті. 84 1-5

„ФОСФОР"
ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ
ЛЬВІВ
БАТОРІЯ 32 Телеф. 50-69

СУПЕРФОСФАТИ: кістяні і фосфорово-азотові, МІНЕРАЛЬНІ і амонякові.
РЕФОРМФОСФАТИ: кістяні і мінеральні від 18 до 26% P_2O_5!!!
ТОМАСИНИ: „Columeta", — „Зоря" і інші як краєві так і закордонні.
СОЛИ потасові і КАІНІТ, АЗОТНЯК, САЛІТРА (Хоржовська) амонова.
САЛІТРА чілійська — СІРЧАН амоновий

Вапно навозове палене і мелене (97% CaO) — будівельне вапно
ФОСФОРИТИ палені і мелені (CaO) з розп. P_2O_5

122 16—20

Достава вагонова і детайл. по фабр. цінах і на кайлог. услівях кредит.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.